

Jealousy

When I see you, who were so wise and cool,
 Gazing with silly sickness on that fool
 You've given your love to, your adoring hands
 Touch his so intimately that each understands,
 I know, most hidden things; and when I know
 Your holiest dreams yield to the stupid bow
 Of his red lips, and that the empty grace
 Of those strong legs and arms, that rosy face,
 Has beaten your heart to such a flame of love,
 That you have given him every touch and move,
 Wrinkle and secret of you, all your life,
 – Oh! then I know I'm waiting, lover-wife,
 For the great time when love is at a close,
 And all its fruit's to watch the thickening nose
 And sweaty neck and dulling face and eye,
 That are yours, and you, most surely till you die!
 Day after day you'll sit with him and note
 The greasier tie, the dingy wrinkling coat;
 As prettiness turns to pomp, and strength to fat,
 And love, love, love to habit!

And after that,

When all that's fine in man is at an end,
 And you, that loved young life and clean, must tend
 A foul sick fumbling dribbling body and old,
 When his rare lips hang flabby and can't hold
 Slobber, and you're enduring that worst thing,
 Senility's queasy furtive love-making,
 And searching those dear eyes for human meaning,
 Propping the bald and helpless head, and cleaning
 A scrap that life's flung by, and love's forgotten, –
 Then you'll be tired; and passion dead and rotten;
 And he'll be dirty, dirty!

O lithe and free

And lightfoot, that the poor heart cries to see,
 That's how I'll see your man and you! –

But you

– Oh, when THAT time comes, you'll be dirty too!

1910

Féltékenység

Ha, látlak téged, aki hűvös voltál, okos,
Balgán bámulva a hülyére, aki most
Szerelmedet élvezi, és gyengéd kezéd
Érinti az övét és együtt élvezed
Vele, igen, a titkotok; és ha tudom,
Hogy legszentebb álmod hódol a nagy barom
Vörös ajkainak, és az izmos kezek,
A lábak, és a rózsás arc megejtének
Oly annyira, hogy most lángoló szíveddel
Néki adsz mindent, mozdulatod, lelkedet,
Ráncodat, titkodat, amit adott az ég,
Akkor tudom, s várok, szerető-feleség,
Amikor a szerelemnek egyszer vége,
Arcodnak, szemednek sárguló fehérje,
Az orr, vastagodó, ráncos, izzadt nyakad...
Ez lesz majd, bizony, míg életed fakad!
Nap-nap után ülsz majd véle és nézheted
A zsíros nyakkendőt a rogyant térdeket;
A gyűrött kabátot. Szépség helyett bután
A szerelem szokássá sorvad!

S azután,
Mikor minden finom embernek vége
És te, a szépség és tisztaság cseléde,
Majd reszkető ragadó vén testet szolgálsz,
Amikor e ritka ajkakon, ha babrálsz
Csöpögnek, és jön a legrosszabb szenvedés,
A szenilis lopakodó szeretkezés.
Értelmet olvasol a kedves szemekbe,
Lötyög a kopasz fej alétan hebegve,
Nincs több villanás a szerelmes ég alatt –
Fáradt leszel; szenvedély-halott és rohadt;
Ő bűdös leszel, bűdös!

És a teteibe
Sánta, az embernek fáj bele a szíve.
Így tekintlek téged és a szerelmed is!...

De te,
Oh, ha jön az IDŐ, bűdös leszel te is.

The Soldier

IF I should die, think only this of me:
That there's some corner of a foreign field
That is for ever England*. There shall be
In that rich earth a richer dust concealed;
A dust whom England bore, shaped, made aware,
Gave, once, her flowers to love, her ways to roam,
A body of England's, breathing English air,
Washed by the rivers, blest by suns of home.
And think, this heart, all evil shed away,
A pulse in the eternal mind, no less
Gives somewhere back the thoughts by
England given;
Her sights and sounds; dreams happy as her day;
And laughter, learnt of friends; and gentleness,
In hearts at peace, under an English heaven.

1915

* „Forever England” was a slogan in the First War.
(He died of the War)

Katona

Ha tán meghalnék, gondold csak azt felőlem,
Hogy messze idegen földnek van egy sarka,
Mely mindörökre Anglia*. Messze földben,
Egy dús földben, dúsabb por lesz eltakarva;
Por, melyet Anglia szült, formált és nevelt,
Néki adta útjait, a sok virágot,
Egy angol test, mely angol levegőt lehel,
Hol folyók mosták, s az otthon napja áldott.
Gondolj e szívre, gonosztól tisztultan, mint
Az örök szellem pulzusára, valahol
Átadván az Anglia adta dolgokat:
Képét, hangját, és boldogító álmait;
Nevetés, barátoktól tanult, s oltalom
Békés szívekben, egy angol menybolt alatt.

1915

* „Mindörökre Anglia”, jelmondat volt az első világháborúban. (Belehalt a háborúba.)

Ormay Tom fordításai

Rupert Chawner Brooke (1887): első versei 1909-ben jelentek meg; első verseskötetét *Poems* címmel 1911-ben adták ki. 1915-ben meghalt az első világháborúban.

Ormay A. P. Tom: filozófus, pszichoterapeuta. Sokáig éltem Angliában, érzem az angol nyelvet. Kultúrkapcsolataink fejlesztését nyugat felé fontosnak tartom. Műfordításaimban igyekszem hűen visszaadni az eredeti tartalmat éppen annyira, amennyire a formát. Saját verseimet két nyelven írom, így életben tartom mind a magyar, mind az angol nyelv iránti érzékemet.